

www.jollibread.com

© Del text: 2024, Pep Molist

© De les il·lustracions: Anna Aparicio Català

© D'aquesta edició:

2024, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana

Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-1152-060-7

Dipòsit legal: M-12567-2024

Printed in Spain – Impres a Espanya

Primera edició: setembre de 2024

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Coordinació editorial:

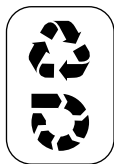
Marta Olivares

Direcció d'art:

Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Julia Ortega i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades
en la fabricació d'aquest llibre són reciclables
i compleixen àmpliament la normativa
europea de sostenibilitat, economia circular
i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Ona Pupes al País de la Boira

Pep Molist

Il·lustracions d'Anna Aparicio Català

jollibre

Tot i que el seu nom pot semblar sinònim de dubte, perquè les ones sempre van i venen i venen i van, i el seu cognom, de mala sort i lamentació, l'Ona Pupes és una nena d'allò més normal. Ni alta ni baixa, ni grassa ni prima, ni clara ni bruna, ni té cap poder màgic ni cap do sobrenatural.

L'única cosa que la fa diferent a la majoria dels altres infants són els seus cabells rojos... i la sort.

L'Ona Pupes té la sort de trobar-se al lloc adequat en el moment adequat. La sort la pots buscar tant com vulguis, però és molt difícil de trobar.

La sort ve i se'n va, com les ones del mar.
Si ve i se't posa al davant, de tant en tant,
has de tenir la valentia de tirar-t'hi de cap.
Abans que se'n vagi.

6 Com va fer l'Ona Pupes aquell dia de boira
molt i molt intensa,
molt i molt espessa,
molt i molt trista,
molt i molt grisa...
L'acompanyem?

La pedra

Per anar a l'escola del poble, l'Ona Pupes passava sempre pel camí que vorejava el mar. Era una mica més llarg que els altres, però a l'Ona no li importava llevar-se una mica abans per poder-lo seguir.

7

En el trajecte, cada dia, s'aturava un moment a la platja. Sota la mirada atenta de la Pruna, la seva gata, que la seguia a una certa distància, l'Ona agafava quatre o cinc pedres planes. Doblegava el cos i el cap vers la dreta, apuntava al mar i, una rere l'altra, les llançava a l'aigua. Ho feia amb força, i alhora, amb precisió. Intentava que rebotessin sobre la superfície de l'aigua com més vegades millor.

Abans d'arribar a l'escola, aquesta activitat la relaxava. Era com llançar les seves preocupacions i els seus neguits a l'aigua. També, l'engrescava a superar-se cada dia una mica més. No només en el nombre de bots de les pedres sobre l'aigua, sinó també en la pronunciació de paraules en anglès, que se li feia difícil, o bé en els tirs de tres dels partits de bàsquet, o bé en el seu paper a la coral del poble.

Feia uns mesos, havia aconseguit que una pedra arribés a fer dotze salts, abans d'enfonsar-se al mar.

La boira

PERÒ...

9

des de feia tres setmanes, no podia llançar pedres de la mateixa manera que ho havia fet sempre.

La platja i els seus voltants estaven coberts per una boira espessa que no hi havia manera que marxés. No es veia res. Ni tan sols el cim de la muntanya que quedava a l'altra banda d'aquella aigua que separava dos continents i que s'observava des de qualsevol lloc de la comarca.

Des que havien instal·lat aquella reixa al mig del mar, davant de la costa, passaven coses ben estranyes. Una reixa que s'havia

plantat al fons del mar sortia a la superfície i s'enfilava fins a una alçada d'un edifici de quatre pisos. Amb la reixa, la gent volia evitar que entressin al país de l'Ona les persones que fugien d'altres contrades, més enllà d'aquella muntanya de l'altra banda.

10   Mai abans no hi havia hagut tanta boira al poble. Mai abans no hi havia hagut cap problema al poble.

Però a alguna gent del poble no els agradaven les persones que venien de l'altra banda. El color fosc. La parla estranya. L'olor diferent. Els vestits bruts.

El divendres

Un divendres, farta de contenir les ganades, l'Ona va decidir llançar algunes pedres, tant si com no, i guiar-se pel so que feien en tocar la superfície del mar. Evidentment, la boira no li va deixar veure on anaven a parar, però va poder sentir-les rebotar diverses vegades. Les va comptar, amb dificultat. De la tercera pedra que va llançar, però, l'Ona en va sentir i en va veure el primer bot, a prop seu, però aquesta vegada, no en va veure ni tampoc en va sentir el segon, ni el tercer ni el quart... I el mateix va passar amb la quarta i amb la cinquena pedra. Les pedres es perdien enmig de la boira. 11

L'Ona es va quedar quieta, ferma com una pedra de les que agafava per llançar. Després, va girar-se cap a l'arbre on la seva gata s'havia enfilat, i li va etzibar:

—Pruna, has vist què ha passat, oi? On deuen haver anat a parar aquestes pedres?

12 La Pruna va aixecar el cap per dir que ella no entenia res de res, i a continuació, va saltar als els braços de l'Ona.

Sense pensar-s'ho dues vegades, i encara que pugui semblar estrany, l'Ona va arrencar a córrer en direcció al mar. Amb la Pruna als braços, va fer dues passes a l'aigua, va posar el peu en una roca i va fer un salt, tot enlairant-se cap a l'interior de la boira.

A la vora del mar no es va sentir res que topés contra la superfície de l'aigua ni tampoc cap xipolleig. L'Ona Pupes i la Pruna van desaparèixer, com aquelles tres pedres, enmig de la boira.

